

Mistrovství světa 2007

Motto: Kamarádi, my jsme vám ty medaile přivezli!

Co se vám vybaví, když se řekne Austrálie? Suchá a vyprahlá země, jedovatí hadi, klokani, nekonečné rovinny, nesčetné horko, záplavy ve 4000 m a představa o tom, jak přistáváte při západu slunce raprosto vyčerpání po sedmi hodinách letu. Není to užasně známou soutěž jakou je mistrovství světa.

V neděli v pět desát sraz na Ruzyni, stejně jako v první sloce Karliko-Davídkova novopečeného songu, se setkává nad rámem pěticlenná skupina ve složení Petka Slivová, Karik Vrbenský, David Chludal, Tomík Brauner a Renča Kulhová na letišti, kde se s menšími ztrátami (Karlikova putíku s přístroji) úspěšně odbavujeme. Po konečném letu jsme v Sydney, odkud vyrazíme na trénink do Enghu.

V duchu „Českého tréninku“ probíhaly celé závody. Uletělo se šest platných kol v terénu velice podobném zeleným Beskydům (jen místo smrků tam byly eukalypty, nasádivené byly severní svahy a na zemi bylo 40 stupňů). Disciplíny mezi 45 - 75 km se létaly ve velice rozmanité krajině od hor po roviny, se základnami ve výšce okolo 2500 – 3000 m a silnou termikou. Ta nás ani tak nepřekvapovala, jako každodenní

Po prvním kole byly karty mezi závodníky rozdány. Bylo velice napínavé sledovat vedoucí skupinku soupeřící mezi sebou. Nakonec si převrskví odnesl Tomáš Brauner před Australanem Gregem Collinsem. Karlovi Vrbenskému uvolnila gentlemanský třetí příčku Petra Slivová, která si odnáší nejen bramborovou medaili v celkovém pořadí, ale i prvenství v ženách. Pořádně rozlitaní a natěšení vyrazíme na sever.

Mezi Brightem a Manillou nás dělí více než 1000 km a týden času. Dobrodružství začalo a hlavním mottem další výpravy je: „Hlavně nikam nespěchat a nejhorší smrt je z vyplašení.“ Tímto se také řídíme a cestou okolo pobřeží zastavujeme na několika lávových a zajímavých místech ideálních pro kitesurfing, svahování na klifech či surfování na vlnách oceánu. Ke spánku nám stačila měkká tráva a jako příkryvka deka z hvězdné oblohy.

Příjezdem do Manilly, malého městečka poblíž většího Tamworthu v Novém Jižním Walesu, se naše očekávání o suché a vyprahlé zemi tak, jak to známe z vyprávění, nepotvrdilo. Namísto toho nás přivítal déšť. Snad jen ty pověstné kumuly zůstaly stejné. Další příjemným zjištěním bylo, že se

Austrálie, Manilla, 25. 2. – 9. 3. 2007

Austrálie mění k lepšímu. Pověstné „Gorillas Manillas“ jsou ty tam. Namísto toho se proměňují ulicemi silnicí a vlnadná děvčata a chlápci si po dlouhé odluce z domova mohou vykouřit krky. Petka s Renčou si raději hledí svých „ponožek“ (ženy se nemíchají do chlapeckých problémů, starají se pouze o vaření a o prání ponožek, a důležitá rozhodnutí nechávají na nich). Setkáváme se zde nejen s bratry Slováci, ale i s Františkem Pavlouškem

ale jsme jen hříčka přírody. Od toho jsme tady, dokázat, že i v ne zcela ideálních podmínkách zaletíme. Ne nadarmo se říká: „Sice to není letové, ale závodit se dá.“

Tak se i stalo, hned první soutěžní den nás zastihla přicházející fronta s bourkami na jejím čele. Díky brázdě nízkého tlaku, která se uhnízдила na východním pobřeží Austrálie, přimášla po celé dva týdny dostat oblačnosti a srážek. Během této doby se stala z vyprahlé Austrálie zelená Brazílie. Farmáři a zemědělci plesali štěstím, zatímco piloti truchlili.

Podmínky k létání se změnily natolik, že každé kolo připomínalo loterii. Někdy záleželo na dobrém rozhodnutí pilota, jindy na štěstí. Přes nepřítelný počasí se se dvanašti možných dní odletělo pět platných kol. Podmínky se čím dál více zhoršovaly, byly však pro všechny stejně a zvětili ti, kteří se dokázali přizpůsobit. Sledovat průběh těchto pět tasků bylo zajímavé. První dvě kola se vypláto více zaskokovat a zabojovat, zatímco na dalších byly předností vytrvalost a pevné nervy.

Úterý 27. 2.

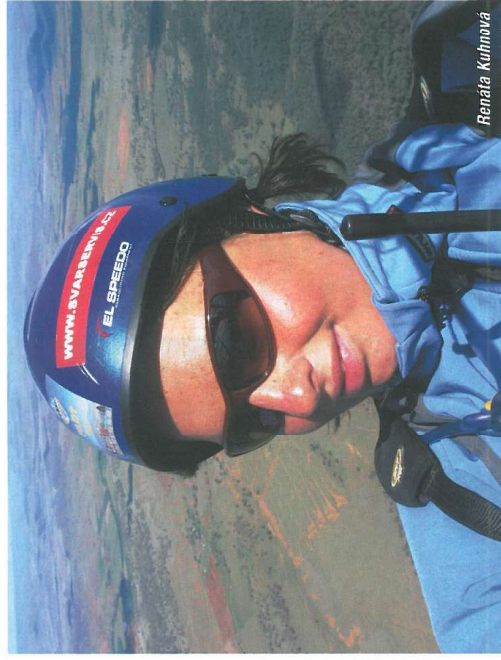
I když to ráno nevypadalo, přesto nás organizátor vyzval na kopec. Byla vysádná disciplína dlouhá 48 km s individuálním časem odletu. Hned první kolo jsem mohla otestovat pohotovost našeho svazat s rekordním časem výjezdu na kopec.

Druhý pokus, nástup do kabinky a hurá pod mrak, kde se zatím takticky vyčkávalo na zlepšení podmínek. Nikomu se nechýlo zezadku riskovat a dělat chrousta. Po dvou hodinách v blízkosti startu nám se Petlou a Tomíkem caky nervy a s další hřstkou pilotů to ideme zkoušet. Terén byl čitelný, kumuly vypadaly nadherné ve výš-

Tomáš Brauner

Renča Kulhová

ce 2500 m, měly však velice krátký čas vývoje. Chvílemi jsme se v rovinách očtli téměř na zemi, naše rozhodnutí vydat se na trat první se ale vypláto a bez dalších problémů jsme dorazili do pásky. Naopak druhá, počátejší skupina, držící se jako klíže vedoucího závodníka světového pořádku, Christiana Maurera, který stejně všem ukázal záda, nestihla doletět, díky zhoršujícím se podmínkám. Stoupáky slábly, na přeskoce se ukázal „big blue flek“ a partička seděla na zemi. V cili se raduje téměř celý český tým, kde nejlépe zabodoval Daviděk, skončil třetí, dále Karlik, Petule, Renča, František a jako poslední vlnkonosá dobojoval Tomík. Nálada stoupá, máme skvělý start, bohužel však musíme přestat několik deštivých dní. Jako lék proti trudomyslnosti a na počest božka Počaska připravil hlavní organizátor God-freey obětní party, která dokonale zabrala a ráno máme připravenou oblohu bez jediného mráčku.

Pátek 2. 3.

Po vypsání tratě dlouhé 61 km s několika otočnými body to vypadá na startovnístí jak na divadelní scéně při stěhování kulis. Nefouká, když tak mírně ze zadu a ze tři možných startovníst se piloti zmateně přesuňují z jednoho na druhé. Čeká se na sluníčko a první chrousty. S Tomem volíme ten nejvyšší a nejpřeznější start a opět prožíváme koupel ve vlastním potu. Strankovský trénink se vyplácí a nastupujeme přímo do kabinky, čímž způsobu eme hromadnou paniku na startu.

Závodníci jsou nážhaveni, dnešní taktikou nebude nekoukat vlevo vpravo a co nejrychleji co cile, ale otočit co nejvš, pusit pár padáček před sebe a hlavně nedělat žádné zbrklé rozhodnutí. Létání v rovinách závisí na spolupracující skupině.

Na trati pohledem rybího oka fotopaparátu Davida Ohlídala

Důležité bylo nepouštět se do odvážných kousků. Ty se zde nemusely vyplácet, až na pár výjimek, že Petúle?

Po posledním otočném bodu coudíme téměř po zemi s vysunutým podvozkem a za neustálého sudání se obrovské skupině podají vyzvedat. Tlačí nás nejen čas, ale i slabnoucí termika a zapadající slunce. Zbyva 10 minut a posledních 6 km. Da nám to? S Karlem snad ani nedýcháme, přesto nám chybí pouhých 100 metrů, od pásky nás dělí ostratý plot, Davidkovi chybí snad jen 10 metrů, takže přicházíme o drahocenné body. Nejlépe dolétá Petra - jako třetí, dále František a Tomáš. V blízkosti cíle se opět sešli všichni Češi, takže se po druhém kole pccsujeme na vedoucí pozici národů a všichni do dvacítky!

Neštěle 5.3.

Po třetím kole, se historicky poprvé dostala dc celkového vedení na MS žena, naše Pecka Slivová. Svými výsledky stoupla nejen v očích pilotů, ale také se zviditelnila na čelní straně australského novínového plátku. Náškok 250 bodů na druhého byl opravdu výkon. Skupina dávávat v čele dala vzniknout myšlence zavést ve výsledcích také zvlášť kategorii mužů, což kupodivu neprošlo.

Dnešní den nebyl zadarmo. Nebylo nic neobvyklého, že vítěz předčeslého kola hned

další den přistál pod kopcem. Avšak vyrovnané výsledky některých pilotů naopak ukázaly jejich schopnosti a zkušenosti nasbírané na Slumících či jiné československé mezičce. Nedostatek místa před kopcem po startu, slabé stoupání v obrovském chumli, netolerantnost některých pilotů a negentlemanské chování, šlapání do vrcholků a dlouhé vyčkávání ve startovní kružnici všechny znemožňovalo. Kolizi si zažili nejen zvodník. Poté, co si jeden z bratrů Valičů sedl do Kolouškovy křídla, se pokusil japonský kamikadze sestřelit Karlika, kterému se i ve velkém chumli po-

vedlo vyhnout speciálním manévrem jednostanného přetážení křídla a zachránit se.

Nejsilnější stoupání dne bylo většinou nad startem, v rovinách to bylo o to složitější. Bylo až neskutečné, z jakých „nízků“ je schopen se pilot vykrábat, jak dlouho dokáže točit mulíku na jednom místě, jak dlouho trvá, než se zvedne v rovinách do přátelné výšky a kolik udělá otoček na 1 km letu. Jak řekl František Pavloušek:

„Je to dobrá odvykačka na létání.“ Přes týmovou spolupráci se dnes Petre i Vrabčákoví vyplátili odvážný kousek, kdy se sami vykrábal ze země a dostali se do vedoucí skupinky. V cíli piloti opět předvedli, že paragiding je velice divácky atraktivní sport, kdy při nízkých průletech nad městem či nádražím sklízeli aplaus. Do cíle se doplázili jako třetí Tomík a v těsném závěsu Petra. Karlik si dnes dává rezervu a v megakosmu protíná pásku tak, že jeho číslo na padáku není pro komisi ze země čitelné. Daviděk se opět zapíchl 50 m před lájnu s povzdechtem: „Já snad už nikdy do té pásky nedoletím.“

Středa 7.3.

Ranní obloha potažená cirry, zbytky rozpadlé obláčnosti po frontě, mezi tím prosvítá slunce i naděje na další odletěné kolo. Tak či onak, sancí máme všichni stejnou. Po vypsaní přímé trasy s cílem vzdáleným 60 km po větru, nastavá okolo startu podivná. Ne nadarmo bylo vyhlášené na toto datum jako Mezinárodní den žen. Dobrodružství začalo hned po startu, kdy se na první zvedající se skupinku přiletěl zblízka podívat ultralehký virnik. Pokračovalo to double touch - akro sestavou Kojce a Caroline Brille, která skončila jejím odhozením záložku a šťastným přistáním. Celou příhodu sledujeme s Petrou ze západního startoviště. Ne moc přesvědčené startujeme na jihu, kde vidíme hned pod hranou rozvěšený padák, ale zdravého pilota. Následuje srážka dalších dvou pilotek - mne s jihodříčankou Tracey. Obě padáky me zamotané ve šňurách na záložkách. Celá akce končí našetřší dobře, záchranný tým je na místě bleskurychle, „užíváme“ si perfektní službu v nemocnici. Po prohlídce

nás obě propouští, Tracey o den později s korzetem.

Tyto příhody určitě nepřidaly na psychice a body pro tým cnes pro změnu přidali Oslík s Tomem. Velkého smolka si dnes vybrala Pěta, která sedla už na 13. km. Tím přišla síle o šanci na celkové vítězství, přesto bylo pro nás dnes důležité, že všechno dopadlo dobře a hlavně, že se nikomu nic nestalo. Výsledky jsou zajímavé, přesto stále vedeme v týmech.

Pátek 9.3.

Poslední 5. task byl o to zajímavější. Nad startem se nám nepodařilo zvednout výše než 300 metrů, vyplátilo se pusit to po hřešení a nastoupat na jeho konci. Základny dnes měly maximálně 1600 metrů. Dnešní kolo snad nejvíce zamíchalo pořadím. Vedoucí skupina sedla na zem. David se vyhecova a vydržel vyčkávat v nulkách o něco déle s tím, že dnes musí bodovat pro tým. Povedlo se a doletěl jako 17. Mezi tím se obrovské údolí zastínilo, spousta pilotů posedała, až na svaňující skupinku

lejší mezi se Tomovi dnes nevyplatilo. Čest týmu dnes hájili nejen Daviděk a Oslík, ale i Renča, které se jako třetímu z týmu podařilo doletět nejdále, přestože se dnešní den úspěšně vyvíjela velkým skupinám pilotů. Zpráva o tom, že je 56 pilotů v cíli nám vyrobila obrovskou vrásku na čele. Bodové zisky i ztráty, radost i smutek některých na tváři, ale zároveň velká naděje, že nám to v týmech dá...

To vše se nám promítá hlavou na zpoáteční cestě z trasy... Otázka stále zní: „Bude nám to stačit? Dvakrát jsi nanore, jednou dole...“

Stačilo to! Vyrovnané výsledky všech v týmu, kde každý přispěl do celkového bodového hodnocení, nás vyneslo na pódium pro tu nejmenší, zlatou trofej v týmech. Češi se stali mistry světa poprvé v historii. Je to nádherný pocit, zviřit nejen za tým, ale i za Českou republiku. Zlato si také odnáší Petra v ženách. Daviděk, který sice přistál třikrát těsně před páskou a přišel tak o spoustu bodů, si přesto odnesl své své 5. místo a Tomáš Brauner 9. pozici.

Na odpovědi na nejčastěji kladenou otázku: „Čím to, že jsou čeští piloti v posledních letech tak úspěšní?“, se shodneme všichni. Například u alpských zemí je známo, že piloti spolu trénují a létají pro tým. U nás platí, že sice hrajeme za tým, ale ten je poskládan z naprostých individualit, lífáme spolu, ale zároveň i závodíme a soupeříme mezi sebou. To nás posouvá a jenom tak se můžeme zlepšovat.

Poděkování patří celé LAA a všem jejím členům, kteří nám pomáhali či přispěli, především Broňce Haničákové za pomoc při přípravě. Díky sponzorům pilotů, firmám Axis Para, Mac Para Technology a Sky Paragliders, které šijí světové padáky a také všem fanouškům a pilotům.

Renáta Kuhnová

Český zlatý tým: K. Vrbenský, F. Pavloušek, D. Ohlídala, M. Orlík, P. Slivová, R. Kuhnová a T. Brauner

